

Geja heeft een pleegzoon:

'Niet elk kind groeit op in

„En toen ging de bel en stond daar een klein blond jongetje met een grote rode tas. Dat was Max en vanaf dat moment woont hij bij ons." Volgende week is het precies twee jaar geleden dat de familie Staal werd uitgebreid met hun pleegzoon Max (nu bijna 7). Zijn rode tas is inmiddels diep opgeborgen in een kast, maar Max draagt wel een enorme rugtas met zich mee vol bagage uit zijn eerste levensjaren. De zorg voor Max is uitdagend te noemen. Maar hij is niet meer weg te denken uit het gezin en voegt echt iets moois toe aan hun leven.

• Frieda van de Geest

„Al voor ons trouwen hebben Henk en ik het weleens over pleegzorg gehad," vertelt Geja Staal-Meester (43). „Het leek ons prachtig om zelf kinderen te krijgen, maar ooit wilden we er ook een kindje bij voor wie een warm gezin nodig is. Ik heb zelf een zwak voor kwetsbare kinderen. Ik geef les op het speciaal basisonderwijs en heb veel kinderen in mijn klas met extra zorg. Ik vind het mooi om er voor hen te zijn. Elk kind heeft liefde nodig en wil gezien worden. En als dat van huis uit niet lukt, is het mooi als daar anderen zijn."

Het huwelijk van Henk (44) en Geja werd gezegend met twee kinderen. „Onze wondertjes!" lacht Geja. „Sven is nu elf jaar en Anique is negen. Het thema pleegzorg is door hun komst wat op de lange baan geschoven. Dat doen we later, als onze kinderen wat ouder zijn, dachten we. Totdat we een jaar of drie geleden op de begrafenis van onze buurman waren. We hoorden zijn pleegzoon spreken tijdens de afscheidsdienst. Hij sprak vol liefde over 'zijn papa'. Dat was zo ontroerend. We zagen hoe het met deze jongen was gedgekomen doordat hij in een warm pleeggezin was terechtgekomen. Eenmaal thuis zei Henk tegen me: 'Zullen we het niet nu al doen? Waarom uitstellen?'"

GOEDE VOORBEREIDING

Henk en Geja komen uit bij de christelijke pleegzorgorganisatie Timon. Ze bezoeken een informatieavond en besluiten er direct voor te gaan. Er volgt een cursus van zes avonden en een uitgebreid gezinsonderzoek. „Ze willen een zo goed mogelijk beeld krijgen van het gezin om zo een passende match te maken. We mochten zelf ook onze wensen indienen. Dat klinkt een bé-

tje gek, maar wij wilden bijvoorbeeld graag een schoolgaand kind, omdat ik zelf ook wil blijven werken. We wilden ook geen crisisopvang aanbieden. Dat is pleegzorg voor korte tijd en dan moet je per direct beschikbaar zijn als er een kind woonruimte nodig heeft. Wij kozen voor langdurige pleegzorg. En we vonden het prettig dat ons leven er niet al teveel voor omgegooid moest worden. Dus liever geen autistisch kindje, want wij houden erg van impulsieve uitstapjes bijvoorbeeld. Het is fijn dat dit soort wensen kenbaar gemaakt mogen worden. Zo heeft de pleegzorg de meeste kans van slagen."

'PLEEGKINDEREN HEBBEN VAAK VEEL MEEGEMAAKT'

Ook Sven en Anique worden direct betrokken. „Ik zat een keer samen met Sven in de auto naar de Nijhof en vroeg hem: 'wat zou je ervan vinden als we een pleegkindje in huis nemen?' Hij reageerde meteen helemaal enthousiast en vroeg of hij het thuis aan Anique mocht vragen. Ik vond dat goed. Eenmaal thuis zei hij tegen haar: 'Anique, kom maar even op de bank zitten. Wat zou je ervan vinden als er een pleegkindje bij ons komt wonen?' Anique reageerde iets afwachtender. Maar de volgende ochtend kwam ze naar beneden en zei ze: 'Papa en mama: ik wil het ook heel graag!'. We hebben hen natuurlijk goed uitgelegd dat het niet alleen maar leuk is. Pleegkinderen hebben vaak veel meegemaakt. Maar ze begrepen onze motivatie en dat merken we nu ook. Ze hebben nog geen moment geroepen dat ze het liever niet hadden gedaan."

KUNNEN WE DIT?

En dat had maar zo gekund, want het gezin heeft met Max niet het gemakkelijkste kind in huis gekregen. „Toen we werden gebeld dat er een kindje was waar een gezin voor werd gezocht, kregen we wat basisinformatie. Maar toen we zijn dossier ontvingen, schrokken we wel. We hebben echt getwijfeld of we dit aan zouden kunnen."

Max heeft in de eerste vier jaar van zijn leven al in diverse (crisis)pleeggezinnen en moeder-en-kind-huizen gewoond en tussendoor ook nog een poosje terug bij zijn eigen ouders. Achteraf had dat nooit mogen gebeuren, deze thuissituatie was verre van veilig en gezond. Hij is hierdoor echt beschadigd. Henk en Geja hebben goed nage-

dacht of ze dit aandurfd en ook met de kinderen en enkele mensen in hun omgeving besproken. „Ik kreeg het advies van een collega-pleegouder dat we ons niet enkel moesten blindstaren op het dossier. 'Ze maken als pleegzorgorganisatie een goede inschatting en als zij denken dat jullie dit kunnen, dan mag je daar ook vertrouwen in hebben', zei zij. Tegelijk hadden we ook wel het gevoel dat dit jongetje op onze weg geplaatst is. Ik hoorde op de radio een liedje met de tekst 'Je hoeft het niet alleen te doen...' en zo is het ook. We besloten ervoor te gaan en nog dezelfde week stond hij daar op vrijdagavond met zijn crisispleegouders voor de deur...".

BIJ IEDEREEN OP SCHOOT

Toen Max aan het gezin Staal werd toegevoegd, was nog niet duidelijk hoe lang hij zou blijven. Inmiddels wel. In de tussentijd heeft de rechter besloten zijn ouders definitief uit de ouderlijke macht te zetten. Henk en Geja hebben aangegeven dat Max bij hen mag blijven totdat hij volwassen is, zolang dat haalbaar is.

'WE ZIEN DAT DE STABILITEIT DIE HIJ NU HEEFT HEM ECHT GOED DOET'

„Max is heel energiek en impulsief en doet daardoor dingen die soms niet zo handig zijn. Je merkt dit in de sociale omgang. In het begin liep hij met iedereen mee en ging hij rustig bij wildvreemden op schoot zitten. Dit komt door zijn hechtingsproblemen. Hij moet van ons leren dat dat niet de bedoeling is. Wij ondertitelen vaak zijn gedrag. 'Hé, je zit leuk met de auto's te spelen.' In het begin werd hij na een valpartij erg boos. Ik zei dan: 'Hé, je valt, dan heb je pijn, dan mag je huilen!' Op die manier leert hij welke emoties bij welk gedrag horen. Ik weet dit soort dingen deels door mijn werk, maar ook door er zelf over te lezen en door de begeleiding die wij ontvangen. Ik leg ook veel uit in onze omgeving. Als mensen weten dat hij hier zelf niks aan kan doen, maar dat hij dat allemaal nog moet leren, dan is er veel meer begrip. En we zien dat de stabiliteit die hij nu heeft hem echt goed doet. In het begin had hij bijna elke dag woedebuien. Nu eigenlijk nooit meer. Hij speelt nu soms zelfs al een poosje alleen buiten in de buurt. Terwijl hij de eerste tijd nog niet eens alleen in de tuin durfde te zijn. Hij

was bang dat de planten hem zouden opeten. Het is een heel bang kind, wat echt komt omdat hij in zijn jonge jaren niet altijd veilig is geweest."

KLEINE BROERTJE

Afgelopen zomer is er een ontmoeting geweest met de ouders van Max. Tijdens het juridische proces om de ouderlijke macht was dit niet mogelijk. „Dit was heel goed. We hebben ze duidelijk kunnen maken dat we hun kind niet willen afpakken. En ze zagen ook dat het goed gaat met Max. Voor hen geeft dit rust. Max heeft ook een halfbroer met wie we af en toe videobellen. Hij woont in een gezinshuis, het is een lieve jongen. We vinden het belangrijk om dit contact te houden. Ze hebben toch een bloedband." Sven en Anique zien Max echt als hun broertje. Anique speelt heel graag met hem. En Max beseft zelf ook steeds beter welke plek hij heeft in het gezin.

een stabiel gezin'

Geja: „Ik kreeg het advies van een collega-pleegouder dat we ons niet enkel moesten blindstaren op het dossier.”

„We gaan volgend jaar verhuizen en hij vroeg ons of hij ook mee mocht. 'Natuurlijk ga jij met ons mee. Voor jou is er ook een nieuwe kamer!' Voor hem is dit heel goed.”

Behalve door een fijn gezin wordt Max nu ook door een liefdevolle familie omringd. „Zijn opa's en oma's en andere familieleden zijn echt belangrijk voor hem.”

Toen Max net op school zat, zei een juf: 'Er zit echt een goede kern in dat jongetje'. En dat ziet Geja ook. "Het is echt een lief jongetje, hij heeft enorm veel humor en hij is daarnaast ook slim. We hebben vaak de grootste lol met hem. Het is leuk om te zien dat hij technisch inzicht heeft. Dat heeft hij van zijn vader en hierin klikt hij ook leuk met papa Henk. Hij kan zich echt verbazen over hoe dingen in elkaar

zitten. Ik zie voor hem wel een toekomst in de techniek voor me.”

'MAX HEEFT ECHT TWEDE KANSEN NODIG'

Vroeger werd er altijd gedacht dat kinderen met zo'n groot hechtingstrauma min of meer 'levenslang' hadden. „Ja, hij heeft flinke littekens, maar er is nog veel herstel mogelijk. Wij geven hem een kans op een goede toekomst. En elk goed jaar is er weer een. We hopen natuurlijk dat hij zijn hele jeugd bij ons kan blijven. De puberteit wordt spannend. De kans op problemen is dan groter dan bij onze eigen kinderen. Het is heel fijn als mensen dat snappen. Zijn gedrag komt ergens vandaan. Als hij een kind pijn heeft

gedaan is dat natuurlijk niet goed, maar het is heel helpend als mensen begrijpen dat hij het niet expres doet. Max heeft echt tweede kansen nodig. Het is zo belangrijk dat mensen begripvol op hem reageren. Niet meteen oordelen, het is vaak niet zo zwart-wit als het lijkt. Elke ouder heeft bij de geboorte van zijn kind de intentie om er goed voor te zorgen. Maar er zijn soms omstandigheden waardoor dit niet lukt. Met alle gevolgen van dien. En ja, Max heeft nog een hele lange weg te gaan, maar ik ben ervan overtuigd dat hij met de juiste mensen om zich heen een heel eind kan komen. En ik ben dankbaar dat wij daar als gezin zo'n mooie taak in hebben gekregen.”

TEKORT AAN PLEEGZORG

Geja begrijpt ook dat niet iedereen voor pleegzorg zal kiezen. „Het is ook een hele stap. Het zijn echt geen

romantische Annie-verhalen, zoals in die film. Het gaat om kinderen die stuk voor stuk belast zijn met een verleden. Je wordt echt niet zomaar uit huis geplaatst. Het zou wel heel mooi zijn als mensen er over willen nadenken. Er is een groot tekort. Misschien is weekendzorg of in de vakanties wel mogelijk voor je gezin. Maar kijk ook dichtbij. Ken je een kind dat het moeilijk heeft? Als omstanders kun je heel veel voor zo'n kind te betekenen door er voor hem of haar te zijn. Laat ze eens een middagje bij je spelen of reageer in elk geval met liefde en begrip. Kinderen hebben dat zo nodig!”

Wil je meer weten over pleegzorg? Geja vertelt er graag over. Je kunt haar mailen op pleegoudersmax@gmail.com.